

Марго Скворцова

ГІМН ЧОТИРЬОХ СТИХІЙ

Роман

Київ

УДК 821.161

С42

Скворцова М.

С42 Гімн чотирьох Стихій : роман. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. – 250 с.

ISBN 978-617-520-367-5

Кеті належить вступити в ряди бойових магів разом зі своїм найкращим другом, в якого вона нерозділено закохана.

І ніхто не попереджав, яка непереможна сила, що руйнує все на своєму шляху, таїться у чарівному світі, куди вони потрапили разом.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-367-5

© Скворцова М., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

Учора Тіма викликали на завдання. Я проплакала всю ніч. Ніч двадцять другого сторіччя, зовсім без зірок. Лише прохолодний вітерець гойдав легку шторку на вікні. Та до кімнати падало тьмяне світло від вуличного ліхтаря. У ту ніч воно заважало мені. Нібито плакати можна тільки в цілковитій темряві.

Я знаю, куди відправили Тіма. Там небезпечно. Я знаю, що чекає там на нього. Що завгодно. Я знаю, що він може не повернутися. Як і кожного разу.

Ми так і не побачились на прощання. Проковтую потік лихослів'я. Замінюю його словом «несправедливо» у власній голові.

Усе, що я встигла перед розставанням, це потягнутися до його свідомості і з теплим полегшенням відчути, що він пускає.

Пелена на очах.

Обриси моєї маленької кімнати з рожевими шпалерами повільно розтанули, і перед очима з'явилася обстановка брудної вбиральні у вагоні поїзда.

Це так незручно, розмовляти через свідомість без дзеркала. Я бачу все те, що й співрозмовник, але не його самого. Дивлюся його очима.

Це дзеркало було зовсім потерте, зате я могла дивитися в зелені грайливі очі Тіма. А від цього завжди так спокійніше. Живий.

– Ну чого ти панікуєш? Це ж не в перший раз, Кеті, – шепоче Тім, дивлячись моїми очима крізь свої. – Я знаю, що робити. І ти завжди зможеш приєднатися до мене і спостерігати.

– За чим спостерігати, Тіме? – стала сердитися я на його безтурботність. – Як ти знову спливаєш кров'ю? – мій

голос звучить у його голові, доки я лежу в нашій спальні із сірою пеленою на очах. Гнів закипав у мені. – Навіщо ти тільки погодився?!

– Була причина, Кет, – зелені очі на мить блиснули збурдженням. – Це остання справа. Останній виклик. І все, мене відпускають, віриш?

Вуста розпливлися в нетерпінні.

Я вірила.

Тім уже давно звертався з проханням про відставку. Наполегливо. І шеф знав, що одного разу доведеться її дати. Працездатність Тіма зменшувалася з роками, вік уже давав себе знати.

– Ми зможемо жити, як звичайні люди, уявляєш? – Тім щасливо посміхався у дзеркало. Він уже наперед тішився своєму поверненню. – Ми зможемо нормально вчитися, поводитися, як молоді. Ніби ми *і справді* молоді, Кет! Будувати кар'єру, планувати життя, не побоюючись телефонного дзвінка і чергового завдання. – Я уявила картинку. – А ти народиш мені дитину.

– Дитину? – я навіть поперхнулася. От же придумав... – Тіме, мені сто двадцять п'ять, які діти? Я просто хочу відпочити... *як людина.*

– Але ж твоєму тілу не стільки, і ми зможемо, нарешті, створити нормальну сім'ю! – він був такий натхненний, що я вирішила здатися.

Ось я заходжу на кухню. Там Тім біля плити, смажить рум'яні оладки, запах від яких наповнює весь дім. Грає радіо чи бурмотять мультики. А хтось маленький, такий схожий на нього, сидить за столом, нетерпляче стукаючи по поверхні пальчиками, і, побачивши мене, кричить: «Мама прийшла!»

– Сім'ю... але ми не люди, Тіме, – пробурмотіла я ледве чутно собі під носа. – Хто у нас народиться? Не діти, не люди. *Хто?*

Тім хмикнув і уважно поглянув на мене у відображенні потертого по кутках вагонного дзеркала.

– Вони будуть *іншими*. Так, – його погляд став серйозним. – Як ми, Кет, – він посміхнувся і прибрав каштанове пасмо з обличчя таким звичним рухом. – І ми ніколи не відпустимо їх служити, як я.

– Обіцяєш? – я стиснула пальцями синє простирадло.

– Обіцяю.

Це була наша остання розмова.

Уже минула доба з того часу, як він не виходив на зв'язок. Я знала, що можу потягнутися до його свідомості, і він мене пустить. Але це небезпечна витівка, адже моя поява може відволікти його.

І я не тягнулась. Я мовчки чекала. Цього знайомого, лоскотливого почуття десь там. Коли ти безперечно знаєш, хто саме проситься подивитися на світ твоїми очима.

Я знала, що після останньої поїздки Тім дуже втопився, і в нього залишилося мало сил чаклувати. Знала, що шеф міг забезпечити його якоюсь зброєю чи амулетами. Шеф спеціаліст у цьому. Можна сказати, колекціонер.

Та це дрібниці. Ніщо не замінить природну потужну силу від міцного сну, смачної їжі або солодкого сексу.

Добу без звісток я просиділа вдома, на нервах, навіть не пішла на навчання. Хоча перед початком року ми з Тімом пообіцяли дещо один одному, коли стояли в тіні широкого листя дерев у місцевому парку. Пообіцяли, що, якщо вже й займемося освітою на другій сотні років, то вже не так бездумно, як на першій. І що у нас буде звичайне людське життя.

Але тепер мені було не до того. Які ж це все дурниці, коли я тут, а він – там.

Поклала в раковину чергову чашку, спорожнілу від кави. Зверху на гірку таких самих. Яка це вже? Номер сім? Дев'ять? Неважливо. Закінчилося молоко. Сіла за стіл. Обвела поглядом вечірню вулицю, освітлену осточортілим тусклим ліхтарем.

Я не могла більше чекати, не витримувала.

І я потягнулась.

До нього. Тім.

Пусті. Пусті. Пусті.

Він пустив. Пелена на очах.

Зітхання.

– Тіме, рідний, – шепочу я у нього в голові, намагаючись хоча б що-небудь розгледіти. Навколо тьма. Нічого не розібрати. – Тіме, відповідай. Де ти? – моє серце стиснулось у тугий болючий клубок, пальці вп'ялися в краї стільниці.

– Кеті, – коханий голос миттю вливає порцію адреналіну в кров. – Кеті, – слабшає, ніби віддаляється.

– Тіме, де ти? Я нічого не бачу, – я перестаю розуміти те, що відбувається. Навколо темно, ніяких звуків, а Тім бурмоче моє ім'я, і тільки як заклинання. – Де ти?

Тиша. Декілька секунд мовчання ледве не довели мене до інфаркту.

– Кеті, здається, це кінець.

Моє серце перестало битися. Чую, як за вікном заспівав цвіркун. Сссц-сссц. Сссц-сссц. Ричання холодильника. А у Тіма – тиша.

– Що таке? Говори! – кричу я, впадаючи в паніку.

Шурхіт. Розумію, що Тім підводиться. Проблиск світла. Увімкнув ліхтарик. Бачу навколо ліс. Чорний, мертвий. Десь трупи, десь гілки. Скрізь кров. На руках Тіма також багато крові, яка вже запеклася.

– Чия це кров? Де ти, чорт забирай?!

Він не відповідає, похитується, не може рівно стояти. Огляд закривають пасма прямого м'якого волосся. Мого коханого волосся, яке вивалялося зараз у пилуці, крові та листі.

– Тіме, – шепочу я майже у відчаї. Він, нарешті, знову всідається і відповідає мені:

– Кеті. Ми програли. Не знаю, скільки їх іще тут. Я тимчасово сховався. Але вони знайдуть.

– Ти поранений? – я похолола. Емоції відійшли, залишивши холодний розум говорити замість мене. Сссц-сссц. Сссц-сссц.

– Так. Кров не зупиняється.

Я мовчу, намагаючись придумати спосіб витягнути Тіма. Але я знаю, що виходу немає. Із завдання повертаються або з перемогою, або ніяк. І Тім це знає також.

– Шеф розмовляв із тобою? – ледве видавлюю я слова. – Він забере?

– Я сам до нього потягнувся, просив допомоги. Коли мене поранили, і я знайшов це укриття. Він висилає загін, але, Кеті... їх занадто багато. Я не впевнений, що...

Шум. Темрява. Пелена пішла з очей занадто різко. Не так, як звичайно. А миттєво.

Я знову дивлюся на свою кімнату.

Дотягнутися до нього більше не виходило. Не маючи можливості ні поговорити з Тімом, ні дізнатися, як він, я впала в апатію. А в штабі до цього часу думають, що він тримає всі завдання від мене в секреті. Такі були умови... але нехай засунуть їх собі в дупу!

Де мій Тім?!

Я сотні разів прокручувала в голові картинки, які встигла побачити його очима. Згадувала кров на руках, намагалася зрозуміти джерела шерехів і шуму в самому кінці. Що то був за шум?

Через три дні метання по кімнаті я відчула, що магія всередині мене вичерпується. Я погано їла і майже не спала увесь цей час. Морозилка спорожніла. До магазину я не виходила. Вранці викинула останній зачерствілий хліб. Сміття біля дверей. Виносити доведеться мені, вперше за довгі роки.

Я відвернулася від дверей і підійшла до дзеркала. Синяки під очима потемнішали. Волосся, забране ззаду, давно не розчісувала.

Три дні у майже повній впевненості, що Тіма немає в живих, зістарили мене на декілька років. Не було у дзеркалі більше грайливої брюнетки з довгими кучерями і синіми безтурботними очима. Їй на зміну приходила доросла жінка, в очах якої можна було прочитати мудрість сотні років.

Розуміючи, що я видам себе, якщо продовжуватиму в тому самому дусі, я вирішила вийти з дому. Сміття – в бак. Задзвеніли пляшки від віскі. Мимо проїжджають машини, сподіваюсь, нікого із знайомих. Накинула капюшон.

Так далі не піде. Повернулась, замкнула двері. Піднялася до кімнати. На підлогу полетіла толстовка, потім джинси, далі білизна. Переступила бортик ванної, увімкнула воду. Як дивно вона забирає усе зайве. Зайве всередині нас. Взяла шампунь Тіма. Так пахне його волосся. Пахло.

Тепер так буде пахнути моє.

Зібрала речі в кошик. Зусиллям волі змусила себе заправити постіль. Його любимі сині простирадла. Сльози бризнули, навіть не помітила, як, але я швидко зібралася. Потрібно рухатися вперед.

Першим хотілося здійснити обіцяне Тімові. Живий він чи мертвий, але ми хотіли отримати людську освіту і намагатися пожити людським життям.

Без магії. Без війни. Без смерті.

Наступні кілька днів я прибиралася в будинку, закупила продуктів, перепрала і перепрасувала весь наш одяг. Ретельно умиваючись, нашіптуючи заклинання, намагалася їсти побільше і висипатися.

Спати не виходило. Обличчя Тіма, його сміх, його зелені очі привиджувались мені в темряві. Кілька разів навіть здавалося, що десь там лоскоче спроба зв'язатися зі мною.

Але ні. Здалося.

Мої ж спроби до нього дотягнутися перетворилися не те щоб на стукіт у зачинені двері, а на суцільні пошуки отих самих дверей. Кожної ночі, усвідомлюючи, що втома дуже підсилюється, я шепотіла коротке заклинання і засинала.

Кожного дня мені снівся Тім. То усміхнений, то закривавлений, то з нашими неіснуючими дітьми на руках.

Через тиждень я вийшла на навчання. Машина не хотіла заводитися, немовби відмовляла. Їхала бездумно, не пам'ятаю навіть, якою дорогою. Йшла коридорами на автоматі, не могла зрозуміти, що робити. Запитання однокурсників здавалися незрозумілими, а предмети – безмістовними й порожніми.

Тепер, коли через кілька рядів від мене не сидів Тім, іноді підморгуючи, доки ніхто не бачить, все втратило сенс.

Це було *нашою спільною метою*. Людське просте життя разом було теплою мрією, яка зараз стала мені не потрібна.

Я брела поверхами, згадуючи, як ми прикидалися просто однокурсниками, щоб нікому не дати зрозуміти, що знайомі сотню років. Як Тім іноді озвучував мої слова біля дошки, які я диктувала йому в голову на іншому кінці будівлі. Як навмисне зачіпав мене плечем у коридорах, щоб мати можливість вибачитися, посміхнутися і доторкнутися. Як тягнувся до свідомості на лекціях, нашіптуючи запаморочливі картини майбутньої ночі, які заважали думати.

А потім ночі разом. Роки разом. Мрії про століття разом.

Тім.

Яка аудиторія? Сто одинадцята? *Тім.* Сто дванадцята? *Тім.* Здається, перший поверх.

Заходжу, світло в очі, мляво розштовхую натовп студентів. Та що це? Знайомий запах. Обертаюся, але нікого не бачу. Де він? ДЕ?!

Я замружилась. Голоси хлопців заважали зібратися. Видих. Розплющую очі.

Ось він. Іде мені назустріч, сміючись, із своїм сусідом по парті. Веселий, життєрадісний. *Живий.*

Якби я не впала в ступор і не зупинилася, як стовп, посередині аудиторії, я, мабуть, закричала б.

Але я стою.

Час немовби уповільнився. Десь там примарився цвіркун. Сссц. Ні, його тут не може бути. А Тім може?

Дивлюся на нього. Вони із сусідом проходять повз мене до коридору. Він навіть не глянув на мене. Не привітався, не подав ніякого знаку. Не підморгнув, як завжди. Проїшов мимо, ніби мене й немає зовсім.

Обертаюся. Сссц.

Хлопці стоять біля підвіконня та балакають. Я дивлюся йому в очі. Нас розділяє усього кілька метрів. Повітря якось загустіло. Я повільно моргаю, вдивляючись.

Не знаю, скільки я простояла, витріщаючись на них. Гарячі сльози заплуталися в чорних кучерях і потекли кудись під одяг.

Холодний розум поступово заповнює мою свідомість і нагадує, наскільки небезпечно було їхати сюди і видавати себе за студентів. Наскільки погано буде десь оступитися. І які можуть бути наслідки того, якщо хтось далеко не дурний зрозуміє, що ми з Тімом давно знайомі.

Спокійно. Я витираю сльози долонею і йду на своє місце.

Лекція. Тім сидить трохи попереду мене, записує, перешіптується із сусідом. Я сиджу з ручкою в пальцях і витріщаюся на розсипане каштанове волосся, яке блищить у промінцях сонця з вікна.

Він не озирнувся ще жодного разу.

У голову навіть закралася думка, що це не Тім. Що його підмінили або зачаклували, або іще щось набагато гірше. Чому він не розмовляє зі мною? Що це за знущання? Тім ніколи не вчинив би так.

Густе повітря неможливе.

Не витримую. Тягнуся до його свідомості, знаходжу двері і тихесенько стукаю.

Нічого.

Якщо говорити метафорично, у його дверей більше немає ручки. Я не можу увійти. Ніхто не може.

Що це?..

Не знаю, що робити. Тім підводиться і виходить до дошки. Здається, його покликали. Віртуозно виписує крейдою якісь слова своїм розмашистим круглим почерком. Пам'ятаю, ним же він зовсім нещодавно писав записочки у ванній кімнаті для мене. Здається, одна ще залишилася.

Тепер я бачу його обличчя. Він, як і раніше, на мене не дивиться. Говорить з викладачем, добавляє розмашистих слів на дошці.

Час завмер, звуків більше немає. Цвіркун теж зник. Я дивлюся й не розумію, чи мій Тім переді мною.

Хто там, за замкненими навіки дверима?

Погляд.

Погляд зелених очей зіткнувся з поглядом синіх. Він помічає мої сльози, спотикається на півслові. Вибачається перед викладачем. Відкашлюється й намагається продовжувати говорити, але більше не може. Часто заговорюється і збивається з думки. Я знаю, що це через мене.

Не можу. Свідомість зовсім затуманилась, я перестала що-небудь розуміти. Дихати зовсім нічим. Важко встаю і виходжу до коридору, бурмочучи щось про вбиральню. Проходжу повз Тіма, відчуваю запах його парфумів. Нестерпно.

Світло в очі з вікна трохи приводить до тями. Що відбувається? Точно, вбиральня. Захожу, тут завжди пахне хлоркою. Дивлюся в дзеркало.

Через хороше харчування і зачарований сон зникли синяки з-під очей. Ні, двадцять мені вже з вигляду не буде, пізно схаменулась. Але й гірше не стало.

Збираю набридлі кучері у хвіст і зав'язую ззаду. Зітхаю.

Не знаю, що було там із Тімом. Не розумію, що відбувається. Чому він не зв'язався зі мною, не заїхав?

Хто він? Хто я? Що попереду?

Потрібно йти. Виходжу із вбиральні і зустрічаю погляд.

Тім стоїть перед дверима, схрестивши руки на грудях, і дивиться дуже строго.

– Якого біса ти ревеш? – проричав він так, що я навіть здригнулася.

Дивлюсь йому в очі. Мовчу. Він – теж. Впертий характер не дасть йому повторити запитання або перевести тему, доки я не відповіла. Моя образа та біль штовхає мовчати, щоб він хоча б на хвилину мучився без моєї відповіді, так само, як я тиждень без звістки про нього.

На вигляд Тім такий, як і раніше. Не постарів. Це добре. Якась незнайома сіра сорочка. Високий, носом лише до грудей дістаю, стрункий, навіть погляд не змінився. Впевнено свердлить мене очима, чекаючи відповіді. Ні кроку назустріч, ні слова більше.

І нехай. Насолоджуюся, роздивляюся його.

Як же я сумувала...

Не знаю, як узагалі я витримала і не кинулась йому на шию чи то обіймати, чи то вбивати. Але не кинулась. І тим перемогла. Легка посмішка з моєї сторони була останньою краплиною його терпіння.

– Кеті, – він прошепотів, як раніше. Люблячим і м'яким голосом. Зовсім не таким, яким запитував про сльози. А тим, яким описував наше майбутнє людське життя.

– Тім, – шепочу у відповідь, знову починаючи плакати. Кидаюсь назустріч, у теплі кохані обійми, реву ще дужче. Я зараз більше нічого-нічого не хочу.

Нехай ми навічно залишимося так, нерозлучними.

Реву, зариваючись носом в його одяг. Тім мовчки притискує мене до себе, злегка розкачуючись.

– Знаю. Це було важко. Ти не знала, де я, чи я живий. Але я й сам не знав.

Підводжу очі, намагаючись за виразом обличчя зрозуміти, що він має на увазі. Не розумію, нахмурююсь.

– Рана була глибокою. Я втрачав не тільки кров, але й магію. Я знав, що за мною прийдуть. Але хто? Свої чи

чужі? – він розповідав, ніби йому було боляче згадувати. – Коли зв'язок закінчився, у мене закінчилися сили. Магії не вистачало навіть, щоб зв'язатися з тобою. Магії взагалі не було. Я став смертним. Не міг ні захищатися, ні атакувати, ні навіть піднятися на ноги.

Я мовчки слухала його, вчепившись пальцями в сорочку на грудях. Начебто побоюючись, що він втече або розтане в повітрі. Не могла повірити, що він тут.

– Через деякий час прийшла підмога, – тихо продовжив Тім. – Мені дуже пощастило, рідна. Мене відвезли в госпіталь. Не знаю, скільки я там лежав. Мабуть, із тиждень. Та цілитель так нічого і не зміг зробити, – він підбадьорююче посміхнувся мені. – Рани він залатав. Проте от магія... вона зникла вся. Разом із кров'ю, силами і останньою надією.

Я здригнулася, не розуміючи.

– Тобто як зникла?

– Кеті, він вливав у мене десятки зіллів, шепотів цілі томи заклинань, але я так і не відчув ані крихітки магії. – Тім глибоко зітхнув. – Я навіть олівець зі столу здвинути не можу без допомоги рук, Кеті. Спершу було смішно. Потім страшно. А зараз мені все одно. Коли я побачив тебе...

– Де ти був? – я перервала його так голосно, що Тім відсахнувся. – Коли тебе відпустили, куди ти поїхав? Якого біса ти не прийшов одразу до мене? – Я кричала, злість знову охопила мене.

– Кеті, – тепла долонька сковзнула по моїй щоці. Я миттю перестала плакати, як і завжди, коли він мене торкався. – Як тільки мене виписали, шеф відправив мене сюди. Я знав, що зараз час занять, і вирішив перевірити тут, спершу, ніж їхати додому. Не хотів втратити час.

Я вп'ялася кігтями Тіму в груди:

– Якого біса ти не поговорив зі мною?! – Тім відкрив рота, однак я зразу обірвала його. – Плювати мені на секретність! Нехай узнають про нас, ми знову втечемо! Плю-

вати, попереду є час! Ще купа часу! Але ж ти розумів, що є ще час! І що я чекала тебе!

– Кеті, – Тім м'яко прибрав мої заціпенілі пальці, поклав свої руки мені на плечі. – Попереду більше немає часу. Попереду тільки одне життя, – він уважно дивився на мене. – Шеф відсторонив мене. У мені більше немає магії. Тепер я людина.

Попереду тільки одне життя.

Одне людське життя.

Я пам'ятаю, як зустріла Тіма вперше. Будучи ще молодесенькою, не розуміючою ще ні магії, ні світу, ні себе.

Тоді я ще майже нічого не знала про чаклунство. У дитинстві іграшки літали по моїй кімнаті через поганий настрій. І розцвітали маленькими золотими сонечками кульбабки під вікном у лютому через раптовий дитячий сміх.

Мама швидко закидала їх снігом і сміялася над тим, як у мене не виходить чарувати усвідомлено. Але вона не встигла всього пояснити. Смерть забрала її.

А я зрозуміла, що магію доведеться приховувати. Закопувати в сніг усі внутрішні поривання, чародіяти, як мама – лютневі кульбабки.

Йшли роки, мене переміщали із одного дитбудинку в інший, не розуміючи, чому мене бояться інші діти.

Вихователі ж не знали, що хлопчикові, який підставив мені підніжку, іще тиждень ввижався лускатий хвіст, який виглядав з-під моєї спідниці. Вони ж не здогадувалися, що дівчинка, яка звинуватила мене в розбитій нею самою чашці, перестала відображатися сама собі у дзеркалі. Дорослі ж не розуміли, що я просто жартувала, коли на кожне зле слово на мою адресу дітям здавалося, що білки моїх очей ставали чорними. Весело було, частково, проте за мою дрібну магію людські діти обзивали мене дияволицею, відьмою та демонницею. Іноді навіть монстром. Через

це рудій із сусідньої кімнати довелося цілий місяць їсти різноманітну їжу, а відчувати лише смак часнику.

Я не вливалась до жодного колективу. Не могла здружитися з жодною дитиною. А все тому, що була *іншою*.

Я підростала і поступово вчилася користуватися магією. Я не знала заклинань, не підозрювала про існування зіллів, амулетів та артефактів. Я діяла інтуїтивно, і всі мої думки ставали реальністю, якими б неймовірними вони не здавались.

До вісімнадцяти років мене випустили з дитбудинку, намагаючись влаштувати у стаціонарну школу-інтернат. Але я так не хотіла знову знайомитися з групами, слухатися дурнуватих вихователів і вчити безглузді науки, що вирішила втекти.

Раз-два – і мене нема.

Це виявилось нескладним. Навіяти директору дитбудинку думку, що Кетрін Карпер не існує в природі, і стерти про неї всі записи зайняло у мене півхвилини. Решта мене не хвилювали. Нехай шукають.

Я збрала свої мізерні речі. У невелику дорожню сумку відправились книги, дзеркальце, гребінець та кілька суконь. Більше нічого у мене не було. Я, думкою відводячи від себе погляди усіх, кого зустрічала на шляху, вийшла через головні ворота своєї колишньої обителі прямісінько у великий світ. Ворота не скрипнули, як завжди. Тссс. Втеча повинна бути тихою.

Далі моє життя було непередбачуваним, нестабільним і ґрунтувалося на вмінні вселяти думки.

Я винаймала квартири, доки орендодавці вважали мене дальньою улюбленою родичкою і не брали грошей. Я їздила містами, прослизаючи повз погляди контролерів, які мене не бачили. Я вечеряла в кафе, та про необхідність брати з мене гроші не підозрював жоден офіціант.

Так продовжувалося до тієї миті, поки я не запитала сама в себе: а що далі? У вісімнадцять іще не знаєш, як жити. Не розумієш, чого хочеш, і намагаєшся отримати все й одразу.